

Lublin, dnia 7 lipca 2016 r.

SKO.41/2549/SD/2016

Decyzja

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 lipca 2016 r. przez Skład Orzekający:

Paweł Sadowski	– Przewodniczący, sprawozdawca
Maciej Gapski	– Członek
Jacek Rudny	– Członek

odwołania Stowarzyszenia Obrona Zwierząt od decyzji z dnia 23 maja 2016 r. znak: RIN.6233.3.2015 wydanej przez Wójta Gminy Lubartów w przedmiocie odmowy cofnięcia zezwolenia udzielonego decyzją nr 1/Z/10 z dnia 9 listopada 2010 r., na prowadzenie przez Małgorzatę Szumiąło schroniska dla bezdomnych zwierząt oraz odławianie i transport bezdomnych zwierząt, z powodu naruszania warunków zezwolenia

- na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 w zw. z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23.)

orzeka

umorzyć postępowanie odwoławcze

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ I instancji odmówił cofnięcia zezwolenia udzielonego decyzją nr 1/Z/10 z dnia 9 listopada 2010 r., na prowadzenie przez Małgorzatę Szumiąło schroniska dla bezdomnych zwierząt oraz odławianie i transport bezdomnych zwierząt, z powodu naruszania warunków zezwolenia.

Odwołanie od decyzji wniosło Stowarzyszenie Obrona Zwierząt nie zgadzając się z wydanym rozstrzygnięciem oraz zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego i prawa materialnego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze po rozpatrzeniu wniesionego odwołania, zważyło, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, iż w świetle zasad postępowania administracyjnego statuowanych przez przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, strona ma prawo do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty. Z kolei umorzenie postępowania stanowi wyjątek od tej zasady i może wystąpić tylko wtedy, gdy z jakichkolwiek przyczyn postępowanie to stało się bezprzedmiotowe (art. 105 § 1 k.p.a.) lub wystąpiły przesłanki wskazane w art. 105 § 2 k.p.a. Umorzenie jest środkiem ostatecznym, niweczącym postępowanie i mogącym być stosowanym w sytuacji, gdy osiągnięcie celów

postępowania stało się bezprzedmiotowe. Skutki umorzenia powodują brak wydania rozstrzygnięcia merytorycznego, a dotychczasowego postępowania nie prowadzi się dalej i kończy bez osiągnięcia celu, który był przesłanką jego wszczęcia.

Z bezprzedmiotowością postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. mamy do czynienia wówczas, gdy odpadł jeden z konstytutywnych elementów sprawy administracyjnej, o której mowa w art. 1 pkt 1 k.p.a. Przedmiotem postępowania administracyjnego są bowiem sprawy indywidualne z zakresu prawa administracyjnego, jeśli z przepisów prawa materialnego wynika umocowanie organu administracyjnego do prowadzenia postępowania administracyjnego o charakterze jurysdykcyjnym. Innymi słowy bezprzedmiotowość postępowania występuje w sytuacji, gdy brak jest któregośkolwiek z elementów konstruujących przedmiot postępowania (sprawę administracyjną), dla zrealizowania którego postępowanie zostało wszczęte, co organ powinien rozważyć w świetle przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie i ustalonego stanu faktycznego w dniu podejmowania decyzji (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1995 r., sygn. akt III ARN 50/95), gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpoznania sprawy (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 kwietnia 1995 r., sygn. akt SA/Łd 2424/94, CBOSA). Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, jako konsekwencja bezprzedmiotowości sprawy administracyjnej, która miała być rozstrzygnięta w trybie tego postępowania, może być spowodowana zarówno przyczynami o charakterze podmiotowym, jak i przedmiotowym, gdyż stanowiąca przedmiot tegoż postępowania sprawa administracyjna, jako sprawa indywidualnie załatwiana w drodze decyzji administracyjnej przez właściwy organ administracji publicznej (art. 1 pkt 1 k.p.a.), jest połączeniem elementów tak podmiotowych, jak i przedmiotowych. Na tle art. 1 pkt 1 k.p.a. możemy wyróżnić następujące przesłanki konstruujące postępowania administracyjne (sprawę administracyjną będącą jego przedmiotem), tj. typ organu stosującego normę prawną, właściwość organu, charakter sprawy będącej przedmiotem postępowania oraz rodzaj rozstrzygnięcia. Wszystkie te przesłanki muszą być spełnione łącznie, aby droga administracyjna była dopuszczalna i jednocześnie istniał przedmiot postępowania. Odnosząc się do elementów przedmiotowych tworzących przedmiot postępowania administracyjnego (sprawę administracyjną) należy wskazać, iż ustawodawca dla ich określenia posłużył się pojęciem "sprawy indywidualnej" rozstrzyganej w drodze decyzji administracyjnej. Przez pojęcie to należy rozumieć przewidzianą w przepisach prawa materialnego możliwość konkretyzacji wzajemnych uprawnień i obowiązków stron stosunku administracyjnego, którymi są organ administracyjny i indywidualny podmiot niepodporządkowany organizacyjnie temu organowi. Tak rozumiana sprawa indywidualna staje się przedmiotem postępowania z chwilą złożenia przez ten podmiot żądania wszczęcia postępowania lub też z chwilą wszczęcia postępowania z urzędu przez organ administracyjny (patrz Robert Kędziora Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2005, str. 24). Postępowanie administracyjne bowiem, w myśl art. 61 § 1 k.p.a., wszczyta się na żądania strony lub

z urzędu (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 17 sierpnia 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 542/10, CBOSA).

Należy wskazać, iż postępowanie w zmiany decyzji może być prowadzone tylko w stosunku do aktu administracyjnego będącego w obrocie prawnym. W sytuacji, gdy dana decyzja nie istnieje już w obrocie prawnym i została z niego wyeliminowana, organ administracji obowiązany jest wydać decyzję o umorzeniu postępowania (art. 105 § 1 k.p.a.). Postępowanie staje się bowiem bezprzedmiotowe z powodu braku decyzji objętej wnioskiem (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2006 r., sygn. akt II SA/Wa 1086/06, wyrok z dnia 18 grudnia 2007 r., sygn. akt II SA/Wa 1532/07, CBOSA). Stwierdzić bowiem należy, iż bezprzedmiotowość może mieć charakter pierwotny lub wtórny tj. wystąpić po wszczęciu już postępowania w sprawie.

W sprawie niniejszej organ I instancji po wydaniu zaskarżonej decyzji, decyzją z dnia 8 czerwca br. znak: RGN.6233.3.2016 wygasił z dniem 8 czerwca br. decyzję Nr 1/Z/10, znak: RG-7050/4/10 z dnia 9 listopada 2010 r., zezwalającą na prowadzenie przez Małgorzatę Szumiło schroniska dla bezdomnych zwierząt oraz odławianie i transport bezdomnych zwierząt, z powodu naruszania warunków zezwolenia. Zatem w obrocie prawnym nie istnieje już decyzja, której uchylenia domagało się skarżące Stowarzyszenie i ocena zasadności wniosku o cofnięcie udzielonego Małgorzacie Szumiło zezwolenia nie jest w obecnym stanie prawnym i faktycznym możliwa. Brak tego aktu administracyjnego, co stanowi więc przesłankę umorzenia postępowania, którego byłby on przedmiotem.

W tym stanie rzeczy Kolegium orzekło jak w osnowie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Stronie służy skarga na niezgodność decyzji z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie w dwóch egzemplarzach.

Skład Orzekający:

1.
2.
3.

Otrzymują:

- 1) Stowarzyszenie Obrona Zwierząt, ul. 11 Listopada 19, 18-300 Jędrzejów
2. Małgorzata Szumiło, Schronisko dla Bezdomnych Zwierząt, Nowodwór, 21-100 Lubartów
3. Wójt Gminy Lubartów + akta sprawy
4. a/a